



**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 16 februari 2001 (20.02)
(OR. en)**

6303/01

LIMITE

ASILE 16

NOTA

van: het voorzitterschap
d.d.: 22 en 23 februari 2001
aan: het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel

nr. vorig doc.: 5191/01 ASILE 4
nr. Comv.: 8871/00 ASILE 26 (COM(2000) 303 def.)

Betreft: Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen

De Groep Asiel heeft in haar besprekingen over het Commissievoorstel betreffende tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden besloten dat over onderstaande punten een debat dient te worden gevoerd door het Strategisch Comité.

Het Strategisch Comité van 22-23 februari 2001 zal worden verzocht over deze vraagstukken te debatteren om de weg vrij te maken voor verdere vooruitgang en overeenstemming in de onderhandelingen.

Artikel 4 – Totale duur

Volgens het Commissievoorstel is de duur van tijdelijke bescherming één jaar met de mogelijkheid van een automatische verlenging met twee perioden van zes maanden. De totale duur kan niet langer dan twee jaar zijn.

Een aantal lidstaten voert aan dat een totale duur van twee jaar te lang is. Andere lidstaten stellen zich op het standpunt dat er een mogelijkheid moet bestaan om de totale duur te verlengen na de voorgeschreven twee jaar.

Er kan worden gesteld dat een kortere periode reeds wordt gewaarborgd in artikel 6 van de ontwerp-richtlijn, maar dat is niet het geval voor een duur van meer dan twee jaar.

Kunnen de delegaties, om een compromis te bereiken, instemmen met een maximale duur van twee jaar, op voorwaarde dat de bepalingen van artikel 21, lid 3, verder worden uitgewerkt zodat een verlenging met (één) jaar mogelijk is, indien de persoon die voor tijdelijke bescherming in aanmerking komt onder een programma voor vrijwillige terugkeer valt?

Artikelen 5 en 6 – Besluitvormingsprocedure

Volgens de ontwerp-richtlijn moet de Raad bij gekwalificeerde meerderheid een besluit nemen om over te gaan tot tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden.

Een aantal lidstaten heeft zich tegen dit voorstel uitgesproken.

Volgens de Juridische dienst van de Raad biedt het Verdrag de mogelijkheid van een Raadsbesluit bij gekwalificeerde meerderheid zoals dat waarvan in artikel 5 sprake is. Bovendien worden uitvoeringsbesluiten gewoonlijk bij gekwalificeerde meerderheid genomen.

Over de toepassing van een tijdelijke-beschermingsregeling zal gewoonlijk onder tijdsdruk moeten worden nagedacht. Indien een gekwalificeerde meerderheid wordt uitgesloten, zou dat de goede werking van de ontwerp-richtlijn in een gegeven situatie niet in de weg staan?

Artikel 16 – Toegang tot de asielprocedure

In artikel 16 van de ontwerp-richtlijn staat dat toegang tot de asielprocedure moet worden gegarandeerd aan personen die zulks wensen, en dat een dergelijke toegang op zijn laatst mogelijk moet worden wanneer de tijdelijke bescherming eindigt.

De behandeling van de asielaanvraag kan, indien de lidstaat daartoe besluit, worden opgeschort. De voorgestelde regel is facultatief en houdt geen verplichting in voor de lidstaten.

Een meerderheid van de lidstaten ziet deze bepaling als een praktische oplossing voor een situatie van massale toestroom die de goede werking van het asielsysteem in gevaar kan brengen.

Een aantal lidstaten vond deze bepaling strijdig met het Verdrag van Genève dan wel zette vraagtekens bij de implicaties van een facultatieve opschorting van de behandeling van asielaanvragen. Het UNHCR was echter niet van oordeel dat de tijdelijke opschorting van de behandelingsprocedure indruist tegen het Verdrag van Genève en de daaruit voortvloeiende verplichtingen.

Is het, gegeven het feit dat opschorting voor de lidstaten facultatief blijft, denkbaar om te voorzien in het gebruik van dit mechanisme bij massale vluchtelingenstromen, wanneer het asielstelsel van een lidstaat de zware last niet zou kunnen verwerken? Zo ja, zijn er voorstellen voor het formuleren van een dergelijke bepaling?

Hoofdstuk VI – Solidariteit

In hoofdstuk VI van de ontwerp-richtlijn staat dat voor de in de richtlijn vastgestelde maatregelen steun kan worden verkregen van het Europees Vluchtelingenfonds (EVF). Is de verwijzing naar dit fonds passend?

Volgens artikel 25 geven de lidstaten hun opvangcapaciteit aan voor personen die tijdelijke bescherming genieten. Deze procedure is gekoppeld aan de instemming van de begunstigden met hun overbrenging naar één of van de ene naar de andere lidstaat. Is deze procedure van verbintenis adequaat?
